

Araştırma Makalesi
Gönderim Tarihi: 03.04.2022
Kabul Tarihi: 15.05.2022
Yayın Tarihi: 18.06.2022
Yazıt Kùltür Bilimleri Dergisi, 2022, 2(1): 57-66

Research Article
Received Date: 03.04.2022
Accepted Date: 15.05.2022
Published Date: 18.06.2022
DOI Number: 10.29228/yazitdergisi.4

KADIRKUL ÖMÜRKULOV'UN "TARLA KUŞUNUN YUVASI" HİKAYESİ

Kadirkul Ömurkulov's Story "The Bird's Nest"

Emrah ALTIOK*
Samet SARIKURT*

ÖZ

Çevre, insan, doğa ve toplumdaki tüm güzel olayları görebilmek ve onu yansıtmak yazarın yeteneğine bağlıdır. Yazar, normal hayatı, sıradan insanları ve bugüne kadar dikkat çekilmeyen derin duygularını bizim önümüze net olarak göstermesiyle başarılı sayılır. Kadirkul Ömurkulov bir Kırgız yazardır ve eserinde insani öze seslenerek insanların acılarını ve duygularını göstermeye çalışmıştır. "Tarla Kuşunun Yuvası" hikayesinde savaş psikolojisi ile yaşayan insanların duygularını ve savaş nedeniyle yetim kalan çocukların psikolojisini aktarır. İnsani öze seslenirken yazar sadece insan varlığına değil tüm canlılara merhamet ve sevgi duyulmasına da değinir. Hikayede yazar metafor olarak "merhamet otunu" insanlığın kurtuluşu olarak görmektedir. Yazar hikayede canlılara merhamet etmeyi insanlığın kurtuluşu olarak görmektedir. Çalışmada Kadirkul Ömurkulov'un *Möngü Munu: Povestter Cana Angemeler* (Zirve Kaygısı) kitabından "Torgay Uya" (Tarla Kuşunun Yuvası) hikayesinin aktarımı yapıldı. Aktarımdan sonra hikaye "izleksel" olarak "Toplum Yok Eden Güç: Savaş, İnsani Öze Sesleniş ve Umudun Timsali Adamkul" başlıkları altında ele alındı. Hikayede geçen tarla kuşunun yuvası için çığılığı aslında insanoğlunun yerini ve yurdunu kaybetmesinin sesidir.

Anahtar Sözcükler: Tarla Kuşunun Yuvası, izlek, hikaye, insani öz, savaş ve umut.

ABSTRACT

It is up to the writer's ability to see and reflect all the beautiful events in the environment, people, nature, and society. The author is considered successful by showing us the normal life, ordinary people, and deep feelings that have not been noticed until now. Kadirkul Ömurkulov tried to show people's pain and feelings by appealing to the human essence in his work. In the story "The Bird's Nest", he conveys the feelings of people living with the psychology of war and the psychology of children who were orphaned due to war. While addressing the human essence, the author refers not only to human existence but also to compassion and love for all living things. In the story, the author sees the "grass of mercy" as a metaphor for the salvation of humanity. The author sees compassion for living things as the salvation of humanity in the story. In the study, the story of "Torgay Uya" from the book Kadirkul Ömurkulov's *Möngü Munu: Povestter Cana Angemeler* was translated. After the translate, the story was discussed "thematically" under the titles of "The Force De-

* Doktora Öğrencisi. Ardahan Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Ardahan-Türkiye. E-posta: emrah_altiok@hotmail.com. ORCID: 0000-0001-2345-6789.

* Yüksek Lisans Öğrencisi, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları Anabilim Dalı, Nevşehir-Türkiye. E-posta: smtskrkt@gmail.com. ORCID: 0000-0001-6349-7294.

stroying Society: War, Calling to the Human Essence, and Adamkul the Exemplary of Hope”.

Keywords: The Bird’s Nest, theme, story, human essence, war and hope.

Giriş

Kadırcul mrculov, 16 Şubat 1941 yılında Sokuluk ilçesinin Cılamış köyünde dünyaya geldi. 1958 yılında Bişkek’teki No: 28 lisesini bitirdi. 1965 yılında ise Leningrad’daki Sinemacılık Enstitüsü’nün Senaryoculuk Fakültesi’ni bitirdi. Fakülteyi bitirdikten sonra eserleri yayınlanmaya başladı. Eserlerini Rusça ve Kırgızca olarak yayınladı. İlk eseri *Bakaydın Cayıtı*’nı [Bakayın Merası] 1965’te yayınladı. Kadırcul mrculov birçok uzun ve kısa hikaye, sinema senaryosu yazdı. 1965 yılından itibaren Kırgız Yazarlar Birliği üyeliği yapmıştır. 6 Aralık 2013 yılında vefat etmiştir.

Torgay Uya (Tarla Kuşunun Yuvası) Hikayesindeki İzlemler

Umudun Timsali Adamkul

Umut, “iyi olma duygusu veren ve kişiyi harekete geçmek için güdüleyen bir özellik” (Frank, 1968: 385) olarak ele alınır. Umut, kahramana mutlu olma duygusu vererek onu hayata bağlayan unsurdur. “Bu dünyada ne kadar çok benzer kader, acı, savaşın getirdiği üzüntü var diyerek düşünen Adamkul kendine geldiğinde. Annesi hamileyken babası savaşa gitmiş. O babasını hiç tanımıyor, ölü ya da hayatta olduğunu bile tasavvur edemiyor, hatta fotoğrafı da yoktu” (mrculov, 2009: 3). Babasını savaşta kaybeden ve hayata tutunmaya çalışan başkışı için umut, yaşam kaynağı olmuştur. Savaş sonucu oluşan bu yıkım yetim kalan çocuğun hafızasına kazınır ve babasızlık duygusu çocuğun psikolojisini de tahrip eder.

Başkışı Adamkul’un hayata tutunmasında en büyük etken onun norm karakteri olan annesidir. “Sefil annesi yalnızlıktan ve zor hayattan çocuklarını koruyarak büyüttü. Her zaman hem sözüyle hem de işiyle çocuğuna anne ve babada oldu” (mrculov, 2009: 3) başkışiyi bu hayata bağlayan ve onun yaşam umudunu sağlayan annesidir.

Hikayede yer alan diğer karakterler ise fon karakter özelliği göstererek lk değerde yer alır. Bu karakterler, hikayede figüratif olarak olay örgüsünün zenginleşmesinde rol oynarlar. Elia Başkışı Adamkul’un yanında olarak onun umudunu hiçbir zaman kaybetmemesini sağlamıştır. “Gerçekte biz tüm insanoğlunun milyar yıldan beri kurulanları ve gelecekteki ebediliği kaybetmesine izin verir miyiz Elia?” (mrculov, 2009: 6). Tüm insanlığın yaşam umudunu kaybetmemesi için uğraşan Elia başkışinin yanında durarak fon karakter özelliği gösterir. “Kaosun en derin yaşandığı anlarda, aydınlık güneşin altında, ruhların en karanlık zamanlarında bile insanın bir tek kozmotik ışığı vardır: umutlu olmak” (Reyhanoğulları, 2013: 195). Savaşın olmadığı bir dünya hayali vardır. Yıkımların olmadığı, çocuk-

ların anne-babasız kalmadığı ve hayata tutunma hakkının elinden alınmadığı bir dünyanın rüyası vardır.

Toplumunu Yok Eden Güç: Savaş

Savaş, insanlık tarihiyle başlayan ve yıkıcı bir etkiye sahip olan süreçtir. “Savaşın, toplumların ilkel dönemlerinde, aşağı ırkların yok edilmesiyle” (Şenel, 1993: 64) başlar. Savaşın yok edici süreci günümüze kadar devam eden kaotik bir yıkım olarak varlığını sürdürür. Hikâyede başkişi için yıkıcı etki bırakan savaşın izleri şöyle anlatılır: “Bu dünyada ne kadar çok benzer kader, acı, savaşın getirdiği üzüntü var diye düşünür Alımkul kendine geldiğinde. Annesi hamileyken babası savaşa gitmiş.” (Ömürkulov, 2009: 3) Hikaye, savaş zamanında çocukların ve kadınların yaşam mücadelesini de konu alır.

Öyküde bu ağır tahribat başından sonuna kadar kendini yıkıcı gücüyle gösterir. “Toplumlar üzerinde yıkıcı etkiler meydana getirerek huzur alanlarını dağıtan ve yok eden savaş, bireylerin belleklerinde onarımı uzun yıllar sürecek tahribatlara neden olur” (Korkmaz ve Nakipler, 2009: 200). Hikayede savaş ve soykırımların olmamasını anlatır. Çünkü savaş insanları ve insanlık tarihini çok gerilere götürür. “Demek insanoğlu şimdi bölünüyor, savaşa hazırlanmak değil bir olmak gerek. Savaş insanı yok eder veya insanoğlunu bin yıl geriye götürür” (Ömürkulov, 2009: 6) Hikayede savaş, doğada yaşayan tüm canlıların doğrudan maruz kaldığı ve üzerinde yaşadığımız yer yuvarlığının dalga dalga her tarafına tesir eden felaket alanlarıdır. Tüm canlılara merhamet ve canlıların yaşam alanlarının korunması fikri şöyle anlatılır: “Canlı şeylerin hepsini sevmemiz gerek diyor annesi” (Ömürkulov, 2009: 5). Doğa ve insan arasındaki mücadele, insanoğlunun kendini keşfettiğinden beri sürekli artarak süre gelmiştir. İnsanoğlunun sadece kendi soyunu değil tüm canlıları koruması gerektiği vurgulanır. İnsanoğlunun kendi çıkarları doğrultusunda diğer canlılara ve yaşam alanlarına zarar vermemesi gerektiği konusu önemlidir.

İnsani Öze Sesleniş

“Tarla Kuşunun Yuvası” öyküsünün en baş konusu insani öze seslenmesidir. “Eğer yeryüzünde duygu ve düşünce olmasa, akıl üstü insan olmasa, dünyanın, galaksinin ve parlayan yıldızların kime gereği var? İnsan aklı duygu ve düşünce ile yeryüzünü güzelleştirir.” (Ömürkulov, 2009: 6). Her zaman merkezde insan ve hayat mücadelesi vardır. Yine toprak ve emek vardır. Savaşız bir dünya özlemi vardır. Bir dönemin panoramasını bizlere gösteren hikâyeye, çocukların niçin babasız kalmasını konu alırken bunun yanında da savaşın zorluğunu ve savaş dönemindeki insanların mücadelesini konu alır. “Eğer insanoğlu soykırıma uğrasa yeryüzünde ucu bucağı görünmeyen, anlamsız düzlükten başka ne kalır? Bilinç ve düşünce ile beyin kalıcı olarak çürüyerek yok oluyor.” (Ömürkulov, 2009: 6). İnsanoğlunun yaşam karşısında merhametsizliğini yazar hikâyede tarla kuşu simgesi ile anlatmaktadır. Tarla kuşunun yuvası için çığırlı aslında insanoğlunun

savaş sonrası yerini ve yurdunu kaybetmesinin çığlığıdır. “Eğer insanoğlu bu tükmez âlemde de hayat gelişimine yer bulsa, bu yerde kendi yuvasını kurabilse, bu kendi ölümsüzlüğünü korumak demektir.” (Ömürkulov, 2009: 6). İnsanoğlu kendi soyunu ve ölümsüzlüğünü koruması kendi yerini ve yurdunu korumasıyla olur. Bilinçli insan, doğası gereği yaşadığı tüm zorluklara rağmen insan, “sürekli olarak varlığın daha çok tamamlanmasına yönelir. Bu genel olarak anlaşıldığı şekli ile iyi değerlere, dinginlik, incelik, yüreklilik, dürüstlük, sevgi, bencil olmama ve iyi olmaya yönelik bir istençtir.” (Maslov, 2001: 165). İnsanoğlunu bu dünyada kurtaracak olan merhamet duygusudur. Hikâyede bu merhamet otu ile olacağı anlatılmaktadır.

Sonuç

1960’lı yıllarda eserler yazmaya başlayan Kadırkul Ömürkulov, insanların hayatını, onların psikolojisini, bakış açılarını ve insanlık niteliklerini açıklayan “Tarla Kuşunun Yuvası”nda, savaş ve savaşın yıkıcı etkisini görmek mümkündür. Savaşın olmadığı insanların merhamet ile dünyaya iyilik ve güzellik getireceği hikayeden anlaşılmaktadır. Dünyanın ve galaksilerin insanın aklı ve düşünceci ile güzelleşeceğini yazar bizlere anlatmıştır. İnsanoğlunun yaşam karşısında merhametsizliğini yazar hikâyede tarla kuşu simgesi ile anlatmıştır. Tarla kuşunun yuvası için çığlığı aslında insanoğlunun yerini ve yurdunu kaybetmesinin sesidir.

Kaynakça

- Frank, Jerome (1968). “The Role of Hope in Psychotherapy”. *International Journal of Psychiatry*, 5(5): 383-395.
- Korkmaz, Ramazan ve Nakipler, N. Didem (2009). “Toprak Ana’da Mekân-İnsan İlişkisi”. *Cengiz Aytmatov*. Ankara: Kùltür ve Turizm Bakanlığı.
- Maslov, Abraham (2001). *İnsan Olmanın Psikolojisi*. Çev. Okhan Gündüz. İstanbul: Kuraldışı Yayınları.
- Ömürkulov, Kadırkul (2009). *Möngü Munu: Povestter Cana Angemeler*. Bişkek: İz Basma.
- Reyhanoğulları, Gökhan (2013). “Toprak Ana Romanında Otobiyografik Bellek’in Sunumu ve Hatıraların Duygusal Aritmetiği”. *Yeni Türk Edebiyatı Araştırmaları*, 10: 183-200.
- Şenel, Alaattin (1993). *İrk ve İrkçilik Düşüncesi*. Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları.

Ek.1. Metin

“Torgay Uya” Hikayesinin Aktarımı

Adamkul Finlandiya’dan dönüyordu. Helsinki havaalanında Adamkul kendisine on gündür eşlik eden iyi kalpli yazar Elia’nın gitmesini rica etti fakat hava durumundan dolayı uçak Moskova’ya uçamıyordu.

Sonra Adamkul havaalanının bir köşesine geçerek camdan gelen giden uçakları seyretti. Seyre daldığında bu yerde geçirdiği günleri gözünün önünden geçti: tarla ve dağları gezerek deniz kenarında yüzlerce kilometre yol yürüdü, iyi kalpli insanlarla konuşarak fikir alışverişi yaptı, misafir olarak türlü türlü lezzetler tattı ve şimdi bunların hepsi doğu ülkesinde sadece bir hatıra olarak kalacaktı.

Bütün gördüklerinin hepsi nasıl aklında kalsın, onların içinden duygularına dokunanlar yeni eşya gibi gözümde canlanır- diyerek dergiye bakarken kendi kendine düşündü. Bu yüzden sıcacık yerinden kalkıp bir yerlere gitmeyi istersin. Fakat düşüncelerinde neler gizli neler açık kim bilir. Eğer hatıranda kalırsa deniz, martılar, dalga çarpan büyük kayalar, iyi kalpli Elial ve gözleri dolu kaygılı annesi kalır. Yaşlı kadın Tamper şehrinin kenarındaki ormanın içindeki köyde doğmuş ve hâlâ da orda yaşıyormuş. Kocasını savaşta vefat ettikten sonra gülmeyi unutmuş diyorlar.

Bir asır yaşamış kaplumbağanın kabuğu gibi pürüzlü çınarın gölgesinde akşamleyin oturduğumuzda Elial'in söyledikleri Adamkul'un yarasına tuz basmış gibi acıtarak tüm vücudunu ürpertmişti.

- Bu güzel dünyada, demişti Elial o zaman, ananın gülüşü sönmüşse ondan daha kötü hiçbir şey yoktur ki...

Elial Adamkul'a annesini anlatmasını istemişti. Bir gecede anne hakkındaki düşünceleri söyleyip bitirmek ne mümkün...

...Anne bu sonsuza dek bitmeyen destan değil mi? Annesini hatırlayan Adamkul'un içi ısındı, ılık dalga arasında dalgalandı. Sürekli ses çıkaran uçakların sesi duyulmadan havaalanının içi sessiz gibiydi, Adamkul'un göz önüne erkenden saçlarına ak düşen annesi canlandı. Evlatsız geçen geceleri uykusu bozulan zavallı anne, yola bakarak oğlunun gölgesine hasret kalmıştır.

Şimdiki zamanda yolculuk yapmak eskisi gibi zor değil, yurtdışına gitmek demek görülen dağı aşmak gibi, fakat bu uzak yolculuk Adamkul'un işi ile ilgili olduğunu çok kez söylese de annesi hiç inanmamıştı. Bir yere gitmeden önce köye gelip annenin duasını alarak git diye hatırlatırdı. Annenin bu hayır duası belli olsa da Adamkul bir yere gitmeden önce annesiyle buluşmadan giderse, dönene kadar kalbi rahat etmez, kaynaktan doyasıya su içememiş çöl geçen gezer gibi tedirgin olurdu.

Belki de o şimdi büyük kazanda süt pişirmiş, torunu için küle patates gömmüş bir şeyler yaparak ocak başındadır. Patatesi ateşten alıp, otlara koyup yanıklarının üfler, sonra dut yaprağına koyup torununun oyunu bitene kadar bekler. Beklerken bir bağlama beyaz bezden olan basma yazmasını yayarak oğluna fal bakıyordur. Fakat onun Helsinki havaalanında böylece oturduğunu nerden bilirsin. Sonra evdekilere birkaç günden beri sol gözünün seğirdiğini söyleyip, oğlum sağ salım gelerek beni sevindirir diye söylüyordur.

“Yolcu evinden kırk adım uzaklaştıktan sonra artık misafir sayılır” dedikleri gibi annesi için oğlu da yolculuk yaptığı zaman misafire dönüşüdü. Belki eskiden böyledir. Yolculukta ne kadar iyi insanlara karşılaşırsan da yabancıнын işi yabancıdır. Yabancı yerde evdeki huyunu gösterir misin? Eskiden misafirin işi başından aşkındı: bindiğin atını çok yol yürüterek zorlama, gece yolunu kaybetme, yolunun iyi gitmesini dile... öyleyse de eskilerin sözleri hala gücündeymiş diye söylendi Adamkul hava durumundan dolayı uçağın gecikip yattığını düşünerek- belki řu an Moskova’da erken sonbaharın sis karışık yağmuru başlamıştır. Böyle yağmuru eskiden Adamkul üniversitede okurken severdi. Altay’da doğup büyüyen sınıf arkadaşı delikanlı Eston ile kiraladığı Mahalovka’daki tahta evin penceresinden yağmur günleri, bulanık sis arkasından görünüyordu. Topladıkları otlar, birbirine yakın kurulan, döşenen yoldan sanki topluca kaçmış gibi alçak küçük evleri, onların arkasında sanki büyük adımlarıyla geliyormuş gibi apartmanları izleyerek oturmaktan sıkılmazdı.

Güneş kuşluk vaktini geçmişti. Yanındaki yolcuların yaşları biri küçük biri büyük, yüzleri bambaşka olsa da nedense onları birbirine benzeten bir şey vardı. O bunların açıklığı, konuşma tarzı, sonra içten gülmeleri Elial gibi dikkatli dinlemeyi bilmeleri gibi benzerliklerdi. Bunların hepsi Elial’e benziyorlar. Sonra Adamkul iri kalıplı, iyi niyetli, çok konuşan ve düşünceli meslektaşını hatırladı. O řu an arabasıyla evine gitmiştir çoktan. Annesi yalnız yaşayan köydeki evinde, Elial doğduğunda babası oğluna adayarak kırmızı çam fidanını dikti. Sonra babası sevinerek eşi ve arkadaşlarına her çocuğum doğduğunda ağaç dikeceğim, gelecekte çiftliğim orman olur diye övünürdü. Ama o tek kırmızı ağaç yalnız büyüyerek/yetişerek yıllar boyunca Elial’ın fikrine ihtiyacı var gibi rüzgârda sallanıp durdu.

Eğer o kırmızı ağaç (ladin) olmasaydı belki de ben küçükken yalnızlığımı pek hissetmezdim. O her zaman hatıramda dedi Elial, o gün Adamkul ile gece konuşurken onu kesmeyi de düşündüm. Ama annemi kıramadım. Geçenlerde yine onun yanına iki ağaç diktim ikisi de küçük ladin. O ikisini çocuklarıma bağışladım. Babamın isteğini yerine getireyim dedim.

Adamkul kendine geldiğinde bu dünyada ne kadar çok benzer kader, acı, savaşın getirdiği üzüntü var diye düşündü. Annesi hamileyken babası savaşa gitmiş. O babasını hiç tanımıyor, ölü ya da hayatta olduğunu bile tasavvur edemiyor, hatta fotoğrafı da yoktu.

Böylece oğlu babasını bilmeden, görmeden büyüdü, babası da oğlu olduğunu bilmeden öldü. Bir defasında Adamkul küçükken annesine babasının kime benzediğini sordu, annesi oğlunu kucakladı sonra da annesinin gözyaşı Adamkul’un çenesine akmıştı. Oğlu kaç defa aynanın önüne geçerek kendisini babasına hiç benzetemiyordu. O günden bu güne kadar Adamkul’un kalbindeki yara iyileşmedi.

Kader, zor bir çocukluk yazmış, sadece yaşına göre çocuk idi hayat onları çok erken yaşta büyüttü. Sefil annesi yalnızlıktan ve zor hayattan çocuklarını koruyarak büyüttü. Her zaman hem sözüyle hem de işiyle çocuğuna hem anne ve hem de baba oldu. Bahçeyi sulamak için eteğini beline bağlayıp, bacağı çamur olmasına rağmen suyu geçerek büyük taşları atarak su yolunu açardı. Adamkul ise küreğini alıp suyla yarışarak koşardı. Küçük görünen bahçeyi sulamak bazen hiç bitmiyordu ve Adamkul yorulduğunda yatağına uzanıyordu. Yazın sıcak günlerinde bahçeyi sulamaya akşam başlayıp gece bitiriyordu. O anlarda onların çiftliğinde her ağaç, her ağaç dalı, her ağaç yaprağı sihirli hissediliyor ve bu yeşil dünyayla derin nefes alıyor gibi izlenim bırakıyordu.

Suyun bahçe arasında akışı ruhu sakinleştirip, suyun pürüzsüz yayılması örümcek ağı gibi parlıyordu. Bunun gibi gecelerde anne oğul otururdu. Anne dörde ayrılmış kâğıda tütün koyduktan sonra yakıyordu. O andaki alev uzun sürerdi. Böyle zamanlarda anne oğul sessizce birbirlerine olan duyguları hissederek otururlardı.

Hasat zamanı bittiğinde işçi hakkı olarak her gün verilen buğdayı alarak annesi evin arkasındaki tepeye çıkararak buğdayı uçururdu. O zamanda Adamkul annesine yardım etmek için düdüğü çalarak rüzgâr seçirirdi. Rüzgâr dalga gibi gelip buğdayın çöplerini yusufluğun kanatları gibi uçurup gidiyordu. Buğdayın kırmızı taneleri kalıyordu. Oğlunun bu hareketine annesi çok mutlu oluyordu.

Kışa hazırlanmak için Adamkul annesiyle birlikte odun toplamaya da gidiyordu. Yılan gibi yollardan dağa tırmanıp dağın diğer tarafından iki top odun topladı. Adamkul annesinin arkasından yavaşça yürüyordu. Annesi her zaman önden yürürdü. Masaldaki canlılar gibi yürüyordu. Bu sadece bir günlük hayatın görünüşü olsa da Adamkul'un aklından bu olay çıkmadı. Her zamanki gibi ağacı kaldırıp geliyordu. Her zaman yaptığı gibi annesi kıl ipin ucunu elinden bırakmadan kaldırıp ağaca yaslanarak gözü dalıp gitti. Adamkul ise akdiken içinden yemek için böğürtlen toplayıp geliyordu. O sırada ayağının altından kuş "pır" ederek uçuverdi. Baktı Torgay (tarla kuşu) imiş. Sonra kuş bataklığın üstünde havada pır pır ederek Adamkul'un üstünde ötüşmeye başladı. Çocuk belki de yavruları için huzursuzlandı diye düşündü. Bu tarla kuşları yuvasını çoğunlukla çalılara, büyük dağların arasına kısacası uzak görünmeyen yerlere yapıyorlar. İnsanların gözünün önüne yuva yapmış, belki anne kuşa bir şey olursa yavruları insanlar korusun diye düşünmüştür. Kısacası böyle. İnsanlar kuşları iyiliğin işareti diye biliyor.

Adamkul yuvayı çok aramadı o bir top çalının dibindeydi. Tarla kuşu, yuvasını atın ayağının izine yapmış. Şiddetli yağmur yağdığında yer yumuşasa da atın izi kaybolmuyormuş. Bu iz tarla kuşuna uygun bir yuva olmuş. Yuvanın içine yumuşak ve kuru otları, kuşun kanatları gibi yumuşak, olacak şekilde döşemişti.

Yuvanın içinde top biçimindeki taşlara benzeyen yumurtalar vardı. Hiç beklemediği bu yuvayı bulduğuna Adamkul çok memnun oldu.

Yumurtaları yok yerden bulduğuna sevinen Adamkul yumurtaları annesine getirdi. Annesi geri götürüp yerine koy diyerek çocuğun sevincini kursağında bıraktı. Anne tarla kuşu hapse düşmüş gibi ötüyordu. Adamkul'un tepesinde dolaşıyordu. Zavallı tarla kuşu! Bir anda senin ata-babalarının koparılmış tüyleri güneşin yüzüne doğru havalanarak dağdaki keçinin üstüne gölge düşürdü. Oraktırmıklar develerin hörgücünü kesip tuttuğu yeri koparıp gökyüzüne çıkarıyordu.

Adamkul annesine kızdı. Bir müddet sonra annesi oğluna şunları anlattı: Tarla kuşu denen kuş büyüdü, insana güç kuvvet veren bir tür efsanevi otun nereden yetiştiğini biliyor. Şifalı otu canlılara zarar vermeden, onları koruyarak hastalara getirip veriyor. Tarla kuşunun yuvasını onun için bozma dedim annem. Çocuk odunları toplayarak ben nerden bileyim anne? Tüh ya! İnsana güç kuvvet veren bir tür efsanevi otun babama ulaşmayanına baksana! Şimdi ben o otu tarla kuşundan alayım. Ben onu anneme vereyim de genç görünsün, başka insanlara da vereceğim. Tarla kuşum senin böyle sihirli olduğunu nereden bileyim.

O gün çocuk evine hiç yorulmadan hızlıca geldi. Rüyasında tarla kuşunun sihirli otu gagasına aldığı görüldü. O günden başlayarak Adamkul dağa her gün gitti geldi. Oynamak ve eğlenmek, gün geçirmek için değil annesine yardım ederek odunları almak için gidiyor. Sonra her gün yoldan geçerken çalının dibindeki ayak izine yapılan tarla kuşunun yuvasına kesinlikle uğruyordu.

Günler gelip geçti yumurtalar çatladığında sarı gagalı yavrular aydınlık dünyaya geldiler. Günden güne yavaş yavaş yavruların kırmızı et gibi olan kanatları büyüyüp geliyordu. Adamkul kendince bu büyümeyi fark etti. Şimdi tarla kuşunun otu ne zaman alıp geleceğini tarla kuşunu korkutmadan sabırla bekledi. Ne de olsa beklemeye değerdi. Ama yavruların yakında kanatları büyüyecek ve yuvadan temelli gideceklerdi. Sonra dağın bir tarafında bulunan atın ayak izindeki o yuvayı çok geçmeden kuvvetli yağın yağmur yine yıkayacak ve kısa süre sonra yavrular da tarla kuşu da uçup gitmeyecek mi? Doğrusu böyle de oldu. Tarla kuşu ise o otu alıp gelmedi. Benzer sihirli otu Adamkul'a getirmemesi mümkün! O tarla kuşunun ödünü patlatmasıydı günahı. O günahı iyi düşünen Adamkul ne yaptıysa da tarla kuşu gelmeyince beklemeyi bıraktı. O günden başlayarak tarla kuşunun gök aydınlığına çıkıp ötmesi, onun kendi dünyasını anlatması, teşekkür ederek gitmesiydi. O yavru kuşları kendi yanında uçuruyor çünkü bu zamanda ikisinin ortasında olmak sihirli beklemenin sırrıydı. Bu nedenle tarla kuşunun yanındaki bu durum yavruların dünyasında ebediyen kalacaktır.

Canlıların hepsinin akla uygun şeyleri, onların bu dünyadaki birçok işi yavru canlılara ömür veriyor. Tarla kuşuna bağlanmasının sırrı bu kerametli bekleyiştiydi. İşin doğrusu önceden sadece ota sahip olsam diyordu.

Yetişkinlere gidip akıl aldığında Adamkul, insanoğlunun düşünceleri yine tanıdık düşüncelerdi. Merhamet otu ise insanlığın unutulmuş lmszlyđyd. Bu düşüncelerden birinde; canlı Şeylerin hepsini sevmemiz gerek diyor annesi, bu yine merhamet otu yetiştirmeyle olur. Bunun z, çiftçi adamın kaderi veya hayatın danışmanlığıdır. Őimdilerde ise tabiatı, insanoğlu tabiatı nasıl korumak gerek diye düşünerek kafa yoruyor. Şimdi bu düşünceler hayat dersi olarak Adamkul'a anne sütü ile nenesinin nasihati gibi geldi. Çocukluk dünyaya tohum olarak serpilip sonra derin soluklu damar gibi yayılır.

lmszlyk meselesi insanoğlunun asıl meselesi. Yerin tekrardan ne zaman yuva olacağını önceden söylemek zor. On milyon veya milyon yıl sonra yeryüzündeki hayat bitip tükendiğinde; bu gezegende hayatın lmszlyđe sinip kalmayacağı açıkça tahmin ediliyor. İnsanın yaratılışı da yaşamın kalıcılığı da tamamen yok olursa bunların sürekliliği sağlanmaz. Yeryüzündeki hayatın bitmesi demek çocuk için anne-babasının ölümü nasıl derin tükenmeyen sır ise bu da buna benzer düşüncedir. Ancak yle olsa da yerin doğal zenginliği sonuna kadar devam ederek tükenmeyecek mi? Ondan sonra insanoğlunun soykırım yapmaması, onun lmszlyđnn doğru düşüncesi değil mi? Yeryüzünün yaratılışından bu güne yaşı beş bin kattan daha fazla olsa da yeryüzünün ömrü milyon yıl kaldı... Beş bin kat demek kolay! Sonuç olarak insanın lmszlyđn doğru düşünmek gerek. Sebebi ise insanoğlunun bu zamana kadar yaşam diriliğinin işareti gözlenmemiştir.

Yeryüzü için merhamet otu, öbür dünya için ise bilince ve düşünceye sahip tek insanoğludur. Eğer insanoğlu soykırıma uğrasa yeryüzünde ucu bucağı görünmeyen, anlamsız dzlyklerden başka ne kalır? Bilinç ve düşünce ile beyin kalıcı olarak çürüyerek yok oluyor. Eğer yeryüzünde duygu ve düşünce olmasa, akıl üstü insan olmasa, dünyanın, galaksinin ve parlayan yıldızların kime gereği var? İnsan akılı duygu ve düşünce ile yeryüzünü güzelleştirir. Benzer yere kozmostan baktığında tarla kuşunun yuvası da görünüyor. Her insanoğlu da tarla kuşuna benzer tarihten beri, asırlardır tek başına geçmiş ömrü izlerinde kendi yuvasını yapıp gelmiyor mu? Eğer insanoğlu bu tükenmez âlemde de hayat gelişimine yer bulsa, bu yerde kendi yuvasını kurabilse, bu kendi lmszlyđn korumak demektir. Sonra o lemi, benzer lmszlyđe dolaşır bunun için ise vakit az olsa da vakit gerek.

İnsanoğlu Şimdi bölünüyor, savaşa hazırlanmak değil bir olmak gerek. Savaş insanı yok eder veya insanoğlunu bin yıl geriye götürür. Mağaradaki günlerimize geri döneriz. Bu soykırım değil de ne onu nasıl ayıracağız sen buna inanıyor musun Elial! Evet, sende inanıyorsun buna! İkimiz bu konu hakkında sabaha kadar uyumadan konuştuk. Sen hala bana benzeyen babamdan ayrılmadın mı? Ancak mr mum ışığı gibi söndürmek kolay değil! Çünkü merhamet otu ruha savaş açsa da onun geçmiş zamandaki hayatı kle döner. Sonra o masaldaki sihirli Anka kuşuna denk gelmiyor, o gle benzeyerek dik duruyor. Hayattaki tüm oluşum

destanları, tüm kutsal şeyler aynıdır. Sen onu iyi bilirsin Elial. Gerçekte biz tüm insanoğlunun milyar yıldan beri süregelenleri ve gelecekteki ebediği kaybetmesine izin verir miyiz Elial?

Evinin yanındaki köknar ormanı gerçekten sesini çıkarmadan kalır mı? Annesinin kalbindeki heyecanla doğacak olan çocuk babasını görmeyecek mi? Bunun hakkında senin ne düşündüğünü biliyorum Elial! Nasıl bir cevap vereceğini de biliyorum Elial. Senin düşüncene katılıyorum insanoğlu merhamet otunu kesinlikle bulur.

...Evet, bu göz kamaştırıcı sonsuz dünyanın ucu bucağı görünmeyen soruları onun kendi aklı diyorlar ya, tarla kuşunun yuvasını düşününce yayılıp gitti düşüncelerim ya! Adamkul'un bilinçaltında bu düşünceler tekrar tekrar dönüp durdu.

İşte şimdi uçak gökyüzüne havalanıp ev tarafına doğru geldiğinde uçağa baktığımda üst üste toplanan beyaz bulutları nakış işlerken annesinin elindeki iğne gibi hafifçe bulutlar arasına gittikçe ilerliyordu. Adamkul yerine oturduktan sonra evini hayal etti, girişe gelir gelmez çocuklarını kucaklamayı ve üstüne atlamayı düşündü. Kalbi ısınarak içinden gülümsedi. Biraz önce bahsedilen küçük kızını düşündü. Kışın yine köyüne geldi. Üç yaşındaki torununa nenesi; Meerim bizi özledin mi kurban olduğum? Dediğinde avucuna otu alarak; "seni özledim anne, ateşi de özledim dedi." Sonra çocuğun bal diline güldü. Adamkul kızının söylediğine gözü dalıp gitti, doğduğu yerin çadırındaki ateşe özlem zordur. Adamkul sonu bitmez düşünceler arasında gözaltından tekrardan telaşlanarak annesini bekleyen oğluna baktı. Dağ içindeki küçük köyün ve yuvanın üstünde havada kanat çırpıp telaşlanan tarla kuşunun gölgesi(hayali) göründü.

Çalışmanın yazarı/yazarları "COPE-Dergi Editörleri İçin Davranış Kuralları ve En İyi Uygulama İlkeleri" çerçevesinde aşağıdaki hususları beyan etmişlerdir:

Etik Kurul Belgesi: Bu çalışma için etik kurul belgesi gerekmemektedir.

Çıkar Çatışması Beyanı: Bu makalenin araştırması, yazarlığı veya yayınlanmasıyla ilgili olarak yazarın/yazarların potansiyel bir çıkar çatışması yoktur.

Katkı Oranı Beyanı: Birinci yazar çalışmanın inceleme kısımlarında, ikinci yazar ise hikayenin Türkçeye aktarımında katkı sunmuştur.

The author / authors of the study declared the following points within the framework of the "COPE-Code of Conduct and Best Practices Guidelines for Journal Editors":

Ethics Committee Approval: Ethics committee approval is not required for this study.

Declaration of Conflicting Interests: The author(s) has/have no potential conflict of interest regarding research, authorship, or publication of this article.

Author Contributions: The first author contributed to the review parts of the study, and the second author contributed to the translation of the story into Turkish.